

nanslov, fordi vi ikke ville binde vore Hænder i vor Agitation mod disse Bevillinger. Vi ville bevare vor Ret til overalt, paa enhver Maade, ved enhver Lejlighed og ved ethvert Middel at agitere og arbejde for at fjerne denne Plet af vort Budget. Vi ville ikke være medansvarlige for disse Bevillinger til Militarismen. Vi erkende, at de staa paa Finansloven med den Ret, som Flertallets Afstemning giver; det maa vi erkende, men vi ønske, at disse og flere Bevillinger skulle staa for Venstres og Venstres Regerings Ansvar. Derfor ville vi ikke stemme for den foreliggende Finanslov. Men vi ønske af den Grund, som jeg tidligere har udviklet, ikke at stemme imod, og ogsaa af en anden Grund, nemlig den, at der paa denne Finanslov jo findes adskillige Bevillinger, som i vore Øjne ere gode og formaalstjenlige, Bevillinger til de gamle, til de syge o. s. v. og mange andre gode Bevillinger, som vi ikke ville stemme imod. Socialdemokratiet vil derfor i Aar, ligesom de foregaaende Aar, nu ved tredie Behandling afholde sig fra at stemme over Finansloven.

N. C. Jensen: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg ønsker at gøre til de Udtalelser, som faldt fra den ærede Ordfører for Flertallet. Det er jo ganske sikkert, at naar han fremhævede hele den finansielle Stilling, saa er den, naar vi nu se paa den, som vi saa paa den ved denne Samlings Begyndelse, aldeles ikke lystelig. Men naar den ærede Ordfører saa kom ind paa en Omtale af, hvor man i Fremtiden maatte tage Reb i Sejlene, saa er det, at jeg for mit Vedkommende kunde ønske at gøre en Indsigelse. Den ærede Ordfører for Flertallet udtalte, at man maaske mest maatte tage Reb i Sejlene paa Finanslovens § 27 ved ny Jernbaneanlæg, og han supplerede det med, at man maaske ogsaa kunde have sparet paa et andet Punkt; i alt Fald vilde det have været en uvisnelig Ros for Afholdsfolkene, om de samtidig med, at de kom og forlangte en Kommission, havde sagt, at de selv vilde betale Gildet. Jeg tror ikke, at den ærede Ordfører har saa ganske Ret i, at det er paa disse Punkter, at man egentlig skulde spare, og jeg skal med ganske faa Ord sige, hvorfor jeg ikke tror det. Det er ikke mange Dage siden, at der her i Kjøbenhavn blev afholdt et større Møde, hvor man slog til Lyd for, at der ikke alene i jydsk Egne, men trindt omkring i vort Land var noget, som hidtil har ligget uproduktivt hen, men som kunde gøres til

en produktiv Indtægtskilde for Landet. Alle ville jo erindre, at det var det, som kom til Orde paa det Møde, som blev holdt om den danske Moseindustri. Naar man ser ud over Jyllands Egne og ser, hvor de store Mosestrækninger ligge, saa spørger man sig selv: Er det virkelig sandt, at der ligger saadanne Indtægtskilder der? Og der er vel nu ingen, der bestrider, at dette er Tilfældet. Men det, som vil gøre, at disse Indtægtskilder faa deres egentlige Værdi, er dette, at de blive satte i Forbindelse med den øvrige Del af vort Land paa en saa naturlig og god Maade, som det er muligt. Jeg tror derfor, at det vilde være at spare paa Skillingen og lade Daleren gaa, om man sagde, at det er ved at indskrænke Anlægget af ny Jernbaner i disse Egne, at man skal spare og søge at skaffe Balance i den finansielle Tilstand. Naar det er givet — og det er der neppe nogen, som tør bestride —, at der ligger Kilder hen, som have en stor, stor finansiell Betydning for det ganske Land og selvfølgelig den allerstørste Betydning for disse Egne, som i øvrigt fra Naturens Haand ere ret stiftmoderlig udrustede, saa bør man ikke spare paa Jernbaneanlæg i disse Egne.

Det samme, forekommer det mig, gælder, naar der er Tale om Afholdsbevægelsen, naar den ærede Ordfører der sigter til, at man maaske burde have sparet de 4,000 Kr. til en Kommission. Thi hvad er det, Afholdsbevægelsen er gaaet ud paa? Den er gaaet ud paa at forbedre den økonomiske Tilstand trindt omkring i Landets tusinde Hjem og dermed ogsaa forbedre den i vort Land. Jeg tror, at ville vi skaffe Balance til Veje paa Finansloven, nu vel, saa maa det ske paa et eller andet Punkt, hvor der virkelig kan spares, og hvor det med Rette kan hævdes, at der bør spares. Men jeg tror, at den ærede Ordfører vil faa vanskeligt ved at hævde, at det netop er ved ny Bevillinger til Jernbaneanlæg paa Finanslovens § 27 og saa ved saadan en forholdsvis lille Bevilling, som denne Bevilling til en Ædruelighedskommission dog er.

Jeg tror ikke, at det er paa disse Punkter, at vi ville kunne spare. Thi jeg tror, at det er ved at fremme disse Op-gaver, at vi lægge ny Indtægtskilder til, som have langt større Betydning; og at fremhjelpe ny Indtægtskilder forekommer mig at være langt bedre og langt mere tidssvarende end at spare paa disse Punkter. Jeg har ikke villet undlade at gøre disse Bemærkninger, fordi det forekommer